

หัวใจ ปฐพี

แม้ว่าเขาจะอุทิศชีวิตให้กับผืนป่า
แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า
หัวใจโยเยหาเธอผู้เป็นปรบักษ์

ปิ่นเพชร

บทนำ

ท่ามกลางพงไพร ในห้วงรัตติกาล แมกไม้ใบหญ้าและผืนดินต่างมีละอองน้ำก่อตัวขึ้นเป็นหยดเพราะได้รับความชื้นในอากาศ ทำให้ยิ่งดียิ่งหนาว ณ บ้านพักหลังเล็กของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ตระหง่านอย่างโดดเดี่ยวอยู่บริเวณเชิงเขา ภายในบ้านมีโต๊ะกับเก้าอี้อย่างละตัว และข้าวของเครื่องใช้เท่าที่จำเป็นเพียงไม่กี่ชิ้น ส่วนใหญ่จะเป็นอุปกรณ์เดินป่า มีเพียงเสียงจ๊กจั่นเรไรที่ดังก้องทุกอย่างแลดูสงบ จนกระทั่งมีแรงผลึกจากใครคนหนึ่งซึ่งทำให้ประตูบ้านพักหลังดังกล่าวเปิดผางออก

บุรุษร่างสูงผิวดำในชุดพรางเดินรีบเร่งเข้ามา ใบหน้าคมเข้มนั้นมีสีหน้าเคร่งเครียด ที่ท่าระแวดระวังเพราะเกรงว่าใครจะมาเห็น มืออันหยาบกร้านเพราะผ่านการใช้ชีวิตในป่ามาอย่างสมบุกสมบันกระชับซองเอกสารสีน้ำตาลไว้แนบอก บ่งชี้ว่าสิ่งที่อยู่ในซองนั้นสำคัญมากเพียงไหน

พิภพหลุดตรงไปยังโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานประจำตัว ก่อนยกหูและหมุนไปตามหมายเลข ต่อสายตรงไปถึงใครบางคน रिमฝีปากขมุขมิบพึมพำแต่คำว่า *รับสิ...รับสิ...*

เพียงครู่ มีเสียงปลายทางตอบกลับมา เขาจึงรีบกรอกเสียงสั้นครืออย่างควบคุมไม่อยู่

“ฉันได้หลักฐานมาแล้ว รีบมารับด้วย!” กล่าวจบ พิกพก็วางสายอย่างลนลาน พร้อมกวาดสายตามองหาที่ซ่อนซองเอกสารลับซึ่งบรรจุหลักฐานสำคัญเอาไว้ แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงักเมื่อสายตาเหลือบไปพบกระดาดาชจดหมายที่วางพับไว้กลางโต๊ะ เจ้าหน้าที่หนุ่มแน่ใจว่าก่อนออกจากบ้านพักไปมันไม่มีสิ่งนั้นมาก่อน เขาเอื้อมไปหยิบมาเปิดอ่าน ลางสังหรณ์บางอย่างร้องเตือนว่ามันไม่ใช่ชาติแน่ๆ

และมันก็เป็นจริงดังที่เขาคิดไว้

ลูกสาวของเขาถูกจับไปเป็นตัวประกัน!

มือใหญ่ขยำกระดาษเป็นก้อนกลมอย่างโกรธแค้น ร่างหนาวิ่งตรงไปยังประตู ตั้งใจจะไปยังสถานที่ที่ระบุในจดหมาย ทว่าทันทีที่ออกจากบ้าน เขาก็ต้องตระหนกเมื่อเห็นควันไฟพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าจากยอดเขา

กลุ่มควันดำปกคลุมหนาที่บีบไปทั่วบริเวณยอดเขา บดบังทัศนียภาพอันเคยเขียวชอุ่มไปจนสิ้น ภาพทะเลเพลิงที่กำลังลามเลียต้นไม้ทุกต้นที่ขวางหน้าให้กลายเป็นเถาถ่านตรงเบื้องหน้า และเสียงไม้ปะทุแตกเนื่องจากโดนไฟเผาเผาซึ่งดังต่อเนื่อง เร่งเร้าให้พิภพรีบกระโดดลงจากรถจี๊ป เขาใช้ผ้าชุบน้ำปิดจมูกแล้ววิ่งบุกป่าเข้าไปอย่างไม่สนใจกับไอร้อนระอุเพื่อจะไปให้ถึงจุดเกิดเหตุไฟไหม้ให้เร็วที่สุด ในขณะที่สายตาก็สอดส่ายมองหาใครบางคนอย่างร้อนรน เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งพลันแว่วมากระทบหู พิภพรีบหันกลับมาจึงพบว่ามิชยาชุดดำสวมหน้ากากกันแก๊สพิษประมาณห้าคน ตีวงโอบล้อมไว้อย่างรวดเร็วโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

หนึ่งในชายชุดดำก้าวออกมายืนตรงหน้าพิภพ เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าเบิกตากว้างเมื่อฝ่ายนั้นถอดหน้ากากกันแก๊สพิษออกเผยให้เห็นใบหน้าแท้จริง

“แก...แกเองหรือ...แกคือเอเดน!”

บั้ง!

เสียงปืนแผดลั่นสะท้อนก้องไปทั่วป่ากลบเสียงปะทุแตกของเปลือกไม้ร่วงหนึ่งร่างได้ทอดกายลงนอนแน่นิ่งบนพื้นดินที่เขารักไปตลอดกาล...

ความโศกเศร้าเข้าครอบงำผู้คนที่ยืนอยู่ตรงลานกว้างในเขตอุทยาน ทั้งที่มีเจ้าหน้าที่ป่าไม้หลายนายสวมชุดสีด้ายยืนเรียงแถวตรงหน้าแท่นชื้ออนุสรณ์สถาน แต่กลับไม่มีการพูดคุยใดๆเกิดขึ้น เหลือเพียงรอยอาดูรในดวงตาของแต่ละคนที่จับจ้องไปยังข้อความจารึกบนแท่นหิน

‘อนุสรณ์ นายพิภพ คุณเดช เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เสียชีวิตขณะปฏิบัติหน้าที่

๒๕ เมษายน ๒๕๓๕’

เพื่อนร่วมอุดมการณ์ผู้ซื่อตรง...ผู้ที่ยืนหยัดต่อสู้และประกาศให้โลกได้รับรู้
แล้วว่ายอมสละได้แม้ชีวิต เพื่อรักษาผืนป่าและธรรมชาติที่เขารักยิ่ง

ยิ่งยศก้าวไปข้างหน้าเพื่อวางช่อดอกไม้ลงบนแท่นเป็นคนแรก ตามด้วยถาวร
ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทของพิภพ พวกเขาทำงานเข้าหากันมากที่สุดจนได้รับสมญานาม
ว่า สามทหารเสือแห่งป่าภูสรวร แต่บัดนี้เหลือเหลือเพียงสอง เพราะอีกหนึ่งได้
พักผ่อนสงบนิ่งอยู่ใต้พื้นดิน ยิ่งยศและถาวรต่างยืนก้มหน้าหนึ่งอยู่ชั่วครู่เป็นการ
ไว้อาลัยให้แก่เพื่อนผู้จากไปเป็นครั้งสุดท้าย แล้วเดินกลับมาอยู่ที่เดิมเพื่อให้คนอื่น
ได้แสดงความไว้อาลัยตามกัน

ร่างเล็กเพียงหนึ่งเดียวในแถวพยายามยืนสงบนิ่งให้ได้เหมือนคนอื่น ๆ
ทั้งที่นั่นตาเริ่มแดงก่ำ จนบัดนี้เด็กน้อยวัยแปดขวบยังไม่อยากจะทำลู่วิ่งพิภพ
ที่เขารักจะเหลือเพียงชื่อประดับอยู่บนแท่นหิน และไม่มีวันได้เจอหน้ากันอีกแล้ว

ถาวรปรายตามองลูกชายที่ยืนหน้าเค้าน้อยๆ ก่อนจะถอนหายใจแผ่วเบา
แล้วย่อกายลงไปจับป่าเล็กทั้งสองข้างเอาไว้ เด็กน้อยละสายตาจากแท่นอนุสรณ์
มามองสบ

“ดิน ฟังพ่อให้ดีนะ” เสียงทุ้มกล่าวขึ้น แววดาทอประกายอ่อนโยนระคน
เศร้าลึกลับ “ลู่วิ่งเป็นข้าราชการที่ดี รักแผ่นดิน รักผืนป่า พ่อเชื่อว่าลู่วิ่งต้อง
ไม่เสียใจที่ลู่วิ่งได้เสียสละชีวิตเพื่อปกป้องสิ่งที่เขารัก”

เด็กชายพสุธาตุน้ำตาจนแห้งก่อนหันไปมองข้อความจารึกอีกครั่งด้วยสายตา
ทั้งรัก ทั้งอาวรณ และทั้งชื่นชมในคราวเดียวกัน ก่อนที่จะแปรเป็นความมุ่งมั่น
เมื่อหันกลับมาสบสายตาศาบิดา

“โตขึ้นผมอยากเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้เหมือนคุณลุงครับพ่อ”

ถาวรยิ้มรับคำประกาศนั้น แม้ใบไม้แห้งที่หิ้วจะปลิดปลิว ร่วงหล่นจาก
ต้นไปก็ครั้งก็ตาม แต่มันยังสามารถแตกกิ่ง ผลิบานสีเขียวสดใสขึ้นมาแทนที่ได้
ใหม่เสมอ เหมือนดั่งเช่นอุดมการณ์อันแรงกล้าของเขาและพิภพที่ต้องการรักษา
ผืนป่าแห่งนี้เอาไว้ มันได้ถูกสืบทอดเจตนารมณ์ไปสู่รุ่นถัดไปแล้วเช่นกัน

๑

ภูธรวง, พ.ศ. ๒๕๕๗

เสียงสวปสาป ดังแว่วแผ่วเบาตามแนวต้นไม้หนาที่บึงเงาตะคุ่มของคนกลุ่มหนึ่งวิ่งตามกันมาด้วยท่าทางระแวดระวัง ก่อนที่คนอยู่หน้าสุดจะสับดมือส่งสัญญาณให้ที่เหลื่อกระจายออกไปประจำตามจุดต่างๆ อย่างรู้หน้าที่ความมืดสลัวช่วยอำพรางพวกเขาให้กลมกลืนไปกับเงาต้นไม้จนยากที่จะสังเกตเห็นว่ามีคนดักรออยู่ หนึ่งในนั้นคือพลุ ชายหนุ่มวัยสามสิบ หน้าตาคมคายรูปร่างสูง ผิวพรรณขาวผ่องสะอาดสะอ้าน ไม่เหมือนคนที่เติบโตมาท่ามกลางป่าเขา พอโตมาแม้เขาโครงหน้าเปลี่ยนไปบ้าง แต่ดวงตาฉายแววกล้าหาญเด็ดเดี่ยวแจ่มเช่นในวัยเด็ก เมื่อพลุแน่ใจว่าเพื่อนร่วมทีมประจำที่ในแต่ละจุดเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับมาเพ่งมองฝ่าความมืด ประสาทตื่นตัวพร้อมรับมือในทุกๆ สถานการณ์

“เป้าหมายมาแล้ว” เสียงของทิวา เจ้าหน้าที่หญิงหน่วยเฉพาะกิจของกรมพิทักษ์ป่าแห่งชาติ (National Forest Ranger Department) หรือ NFRD ลอดผ่านหูฟังของภาคิน ชายหนุ่มหนึ่งในเจ้าหน้าที่หน่วยเดียวกัน แจ้งเตือนให้รู้ถึงความเคลื่อนไหวของพวกลักลอบตัดต้นไม้ ทิวากำลังเฝ้ามองเหตุการณ์ผ่านจอคอมพิวเตอร์อยู่ในรถตู้ของหน่วยเฉพาะกิจ

ภาคินหันมาพยักหน้ากับพลุ ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงจักรยานยนต์สำรวจเส้นทางมาจากไกลๆ เจ้าหน้าที่ทุกคนเตรียมตัวพร้อม รอคอยสัญญาณในการบุกจับกุมจากพลุ

ท่อนไม้หายากจำนวนหลายหมื่นตันลำเลียงมาไว้ตรงตีนเขาจนครบ ก่อนที่นายแดง หัวหน้ากลุ่มลักลอบค้าไม้เถื่อนจะเรียกลูกน้องทุกคนให้มารวมตัวกันเพื่อนัดแนะการส่งมอบไม้เถื่อนครั้งใหญ่ให้ลูกค้า ในจังหวะนั้น พลุส่งสัญญาณ

ให้เจ้าหน้าที่เข้าล้อมจับ เกาตะคู่มหลายร่างโผล่พรวดออกมาจากแนวป่า ในมือทุกคนประทับปืนเล็งมาที่กลุ่มของนายแดงโดยไม่เปิดโอกาสให้พวกมันได้หลบหนี

นายแดงตกใจรีบคว้าปืนซึ่งเหน็บไว้ที่เอวขึ้นมา แต่พสุกลับขึงยิงชูขึ้นฟ้าเสียก่อน เสียงดังก้องจนไม่มีใครกล้าขยับตัวอีก หนุมห่อลลดระดับปืนลงกลับมาเล็งเป้าไว้ที่นายแดงอีกครั้ง ดวงตาคมกริบจ้องมองทุกการกระทำของมันอย่างไม่ยอมให้มีสิ่งใดเล็ดลอดสายตาไปได้เด็ดขาด เจ้าหน้าที่หนุ่มค่อยๆ สืบเท้าก้าวเข้าไปใกล้ หวังที่จะสอบถามข้อมูลจากพวกมัน

แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยถามอะไร พสุก็สังเกตเห็นจุดอินพราเรดสีแดงเคลื่อนอยู่บนร่างของลูกน้องนายแดงคนหนึ่ง ชายหนุ่มเบิกตาโพล่ง อ้าปากจะร้องเตือน ทว่าเสียงปืนกลับดังขึ้นก่อนพร้อมๆ กับที่ร่างของผู้เคราะห์ร้ายหายหลังล้มตกลงไปนอนอาบเลือดท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน!

พสุรีบก้มตัวลงต่ำ พยายามมองหาเมื่อปืนสังหารโหดที่แอบซุ่มไปพร้อมๆ กับขยับเข้าที่กำบัง ขณะที่ผู้ลี้ภัยลอบค้าไม้ยังตั้งสติไม่ได้ จุดสีแดงก็ปรากฏอีกครั้ง ก่อนที่กระสุนอีกนัดจะพุ่งเข้าตรงกลางหน้าผากของชายเคราะห์ร้ายให้ล้มลงนอนเคียงคู่กับเพื่อนร่วมชะตากรรมโดยไม่ทันตั้งตัว ความโกลาหลเกิดขึ้นทันที เสียงร้องโหยหวนดังต่อเนื่องกัน เพราะอีกหลายร่างที่พยายามกระเลือกกระสุนวิ่งหนีร่วงผล็อยจมกองเลือดอย่างรวดเร็ว

“พวกมันอยู่ที่สามนาฬิกา!” เสียงรื้อนรณะโชนแทรกเสียงปืนเข้ามาในหูของพสุและภาคิน

ทันทีที่รู้ตำแหน่ง พสุและภาคินก็หันไปยิงตามทิศทางที่เพื่อนร่วมทีมบอกอย่างรวดเร็ว เมื่อเจ้าหน้าที่คนอื่นเห็นดังนั้นก็ช่วยกันระดมยิงตอบโต้ เสียงปืนดังกึกก้องติดต่อกันราวกับประทัดจนนายแดงผู้รอดตายไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามอง ร่างพอมเกร็งนอนหมอบติดพื้น ยกสองมือขึ้นกุมหัวตัวเองแล้วหลับตาปีจนกระทั่งเสียงปืนเงียบลงมันจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างตื่นกลัว เจ้าหน้าที่ทั้งหมดหันตัวลุกขึ้นยืน พร้อมใจประสานสายตามองไปยังนายแดงเป็นตาเดียว ชายโศดอยากลุกขึ้นวิ่งหนีใจจะขาด หากแข่งขาอ่อนแรง สิ้นพับๆ จนไม่อาจขยับเขยื้อนได้

พสุมองสภาพศพที่ตายเกลื่อนพื้นด้วยความเวทนา คนงานเหล่านี้เข้าร่วม

ขบวนการลักลอบตัดไม้เพียงเพื่อแลกกับเงินโดยไม่เคยรู้ว่าผลลัพธ์จากการกระทำนี้ จะส่งผลร้ายตามมาแค่ไหน ไบหน้าคมเข็มของพัสดูเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิม สายตาจ้องไปยังจุดที่พวกมือปืนแอบซุ่มยิงอยู่เมื่อครู่ด้วยความสงสัย

...พวกมันเป็นใคร...

“ไว้ชีวิตผมด้วย ผมยังไม่อยากตาย ผมมีลูกเมียต้องดูแล อย่าทำอะไรผมเลย!” ร่างผอมสูงทรุดตัวลงคุกเข่า สองมือกุมมัดไพล่หลัง อ่อนวอนร้องขอชีวิตต่อ เณหญิงสาวร่างเพรียวในชุดหะมัดหะแมงซึ่งกำลังยืนมองด้วยสายตาที่ยากจะเดาความคิด ไบหน้าเกลี้ยงเกลารูปไข่ มีเครื่องหน้าเหมาะเจาะลงตัวชนิดที่ผู้ชายไม่อาจมองผ่าน หากหน้าเสียดายที่เธอมักจะทำสีหน้าราบเรียบและริมฝีปากเรียบวางมิเคยขยับแยมยิ้ม ข้างกายเธอนั้นมีตุลย์ ลูกน้องคนสนิทรูปร่างสูงใหญ่ยืนมองด้วยสายตาว่างเปล่า ไร้ความรู้สึก

...ทุกชีวิตที่เลือกเดินบนเส้นทางนี้ ต่างรู้ดีว่าผลตอบแทนของคนที่ทำงานพลาดคืออะไร...

แทนคำตอบ...หญิงสาวยกปืนในมือขึ้นเล็งตรงไปยังร่างที่คุกเข่า คนที่ตกเป็นเป้าหมายเบิกตาแทบถลน เขาเพิ่งเคยหวาดกลัวจนตัวสั่น เหมือนมีเคียวมทูต มาจ่อขีดแนบคอ ร่างนั้นหลับตาแน่น เกร็งตัวรอรับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้

เสียงปืนดังก้องภายในห้องแคบ ชายร่างสูงที่ยืนข้างหญิงสาวเบิกตากว้าง แสดงสีหน้าไม่พอใจเป็นครั้งแรกเมื่อเห็นคนที่สมควรตายยังคงอยู่ครบสามสิบสอง เพราะลูกกระสุนแค่เจียดไปหูลู

“หนีไปกบดานที่ชายแดนซะ อย่าให้ฉันเห็นหน้าอีก”

“คุณเรน!” มือขวาคนสนิทของหญิงสาวเตือน เพราะสิ่งที่เธอทำอาจก่อปัญหาใหญ่ในอนาคตได้

ร่างผอมรีบลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อได้รับโอกาสให้มีชีวิตรอด หมายจะรีบหนีออกไปให้พ้นจากที่นี่โดยเร็วที่สุด

“ฉันตัดสินใจแล้ว” ดวงตาดำขลับตัวดมอง

“แต่ถ้าปล่อยไป นายใหญ่จะว่าเอาได้ กฎก็คือกฎ ต้องเก็บทุกคนที่พลาด”

“แล้วถ้าฉันพลาด นายจะเก็บฉันด้วยรีเปล่า” หญิงสาวจ้องมองมือขวาของตนหนึ่ง เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเงียบไว้คำตอบ เธอจึงเดินหน้าหนีไปทางอื่นแล้วตัดบท “ฉันจะคุยกับนายใหญ่เอง”

บึ่ง!

พุดยังไม่ทันจบประโยคดี เสียงปืนก็ดังลั่นออกจากปากกระบอกปืนในมือของตุลย์ ร่างผอมที่เพิ่งได้รับอิสรภาพจากความตายเมื่อครู่ผะหงาย ทรวดกายลงไปกองตรงขอบประตู เลือดสีแดงเข้มทะลักออกจากปากแผล เจ็บนองไปทั่วพื้นอย่างน่าสยดสยอง เรนหันขวับมาจ้องคนที่ลงมืออย่างไร้ความปราณี

“อย่าให้เราต้องเสียนานใหญ่เพราะความใจอ่อนของคุณ เรน” ตุลย์เก็บปืนแล้วตอบกลับด้วยสีหน้าไม่รู้สีกผิดแต่อย่างใด “คุณต้องระลึกไว้เสมอว่า หน้าที่ของคุณคืออะไร”

ใบหน้าเรียบนิ่งมองตรงไปยังศพที่นอนขวางประตูด้วยแววตาว่างเปล่าแล้วเดินข้ามไปอย่างไม่แยแส เรนได้แต่เฝ้าริมฝีปากไว้แน่น ชมความรู้สึกโกรธอย่างยากลำบาก แต่ไม่อาจโต้เถียงอะไรตอบกลับไปได้ เพราะการกำจัดทุกคนตามคำสั่งนายคือหน้าที่ของเธอ

งานเลี้ยงฉลอง ‘๒๐ ปี มูลนิธิเดวิด บ้านสี่เขียวของเรา’ จัดขึ้นท่ามกลางบรรยากาศรื่นเริงของสวนสวยซึ่งเต็มไปด้วยแมกไม้ชจี มูลนิธิแห่งนี้นายเดวิด เซอร์ลีอค นายทุนชาวต่างชาติผู้มีใจรักธรรมชาติและผูกพันกับผืนป่าบนภูสรวงได้เป็นคนก่อตั้งขึ้น ผู้คนต่างชื่นชมในความเสียสละและมีน้ำใจของเขา นักอนุรักษ์ทั้งไทยและเทศต่างทยอยเข้ามาร่วมงานอย่างไม่ขาดสาย รวมทั้งบรรดานักข่าวจากหลายสำนัก ทั้งสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างก็มากันด้วย

ร่างสูงใหญ่ตามมาตรฐานชายชาวยุโรปในชุดสูทสีขาวก้าวขึ้นเวทีขนาดเล็กซึ่งจัดเตรียมไว้ เสียงปรบมือต้อนรับดังกึกก้อง ใบหน้าอ่อนโยนของชายต่างชาติยิ้มกว้างแจ่มจายไปให้ทุกคน

“ผมขอต้อนรับทุกท่าน ผม เดวิด เซอร์ลีอค ประธานมูลนิธิแห่งนี้”

ชายชาวต่างชาติขยับไม้คัตกรหน้าแล้วกล่าวคำเปิดงานด้วยภาษาไทยที่ชัดถ้อยชัดคำ “ถึงผมไม่ใช่คนไทย แต่ผมก็รักผืนแผ่นดินไทย ผมจึงได้ตั้งมูลนิธินี้เพื่อตอบแทนประเทศที่มีพระคุณกับผม เป็นเวลานับสิบปีแล้วที่มูลนิธิของเราทำโครงการเพื่อปกป้องผืนป่า ถึงแม้จะมีอุปสรรคมากมาย แต่ผมก็จะทำมูลนิธินี้ต่อไป จนกว่าประเทศไทยที่เปรียบเสมือนบ้านของผมจะกลับมาเขียวชอุ่มดังเดิม”

ทุกคนปรบมือให้กับคำปราศรัยอันน่าชื่นชมของเดวิด จูรีจันท์ หญิงวัยกลางคนในชุดเรียบๆ แต่ดูสง่า เดินถือดอกไม้ช่อโตขึ้นไปบนเวทีด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม โดยมีคู่หนุ่มสาวบุคลิกมาดมั่นเดินเคียงคู่ตามขึ้นมา

“ยินดีด้วยนะคะคุณ” ภรรยาคนสวยของเดวิดกล่าวพร้อมกับส่งมอบดอกไม้ช่อสวยให้สามี

เดวิดตั้งร่างบางของภรรยาเข้ามาทอดเต็มแรงแล้วหอมแก้มซ้ายขวา ก่อนจะคลายอ้อมแขน ทั้งคู่ยิ้มให้กันอย่างอ่อนโยน มีความสุข

“ดีใจด้วยนะคะ แต่ดีดี” เอวา ลูกสาวคนเล็กเดินเข้ามาขย่งหอมแก้มบิดา เธอเป็นสาวลูกครึ่งที่จัดว่าสวยสะดุดตา อีกทั้งยังมีบุคลิกมั่นใจ สดใสของเธอนั้นทำให้เป็นที่น่าจับตามอง

“พ่อผมสุดยอดไปเลย” อาร์ม ลูกชายคนโตเข้ามากล่าวคำยินดีบ้าง เขามีโครงหน้าคล้ายคลึงกับบิดาในขณะที่เอวานั้นหน้าหวานไปทางมารดาซะมากกว่า

เดวิดสวมกอดลูกสาวไว้ด้วยความรักใคร่ ก่อนจะหันมาทบไหล่ลูกชายอย่างสนิทสนม เขาหันไปหาจูรีจันท์ซึ่งยืนยิ้มอยู่ข้างๆ

“นี่ภรรยาสุดที่รักของผม คุณจูรีจันท์” เดวิดกล่าวแนะนำเธอกับทุกๆ คน “ส่วนนี้ลูกๆ ของผมครับ อาร์ม ลูกชายคนโต กำลังจะมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว และเอวา ลูกสาวคนเล็กที่เพิ่งเรียนจบมาจากเมืองนอก จะมาดูแลมูลนิธิเดวิดต่อจากผม และในโอกาสครบรอบปีที่สิบในวันนี้ ผมขอเริ่มงานของมูลนิธิด้วยโครงการฟื้นฟูป่าต้นน้ำภูสรวร”

เสียงซัดเตอร์กักรวดเร็วและแสงแฟลชสว่างวาบจากเหล่านักข่าว ภาพครอบครัวสุขสันต์ผู้มีใจรักในธรรมชาติจะกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งในวันรุ่งขึ้นท่ามกลางความชื่นชมของทุกคนในประเทศไทย

หลังจบการเปิดงาน เดวิดก็ปลีกตัวไปเข้าห้องน้ำโดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีใครบางคนเดินตามเขาไปเสียบๆ จนกระทั่งชายชาวต่างชาติทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วและกำลังใช้กระดาษชำระเช็ดมืออยู่นั้น ประตูห้องน้ำก็ได้ถูกเปิดเข้ามา เดวิดไม่ทันสนใจในทีแรก แต่พอหันกลับมา เขาก็ต้องชะงัก เมื่อพบกับศักดิ์ศร เจ้าของรีสอร์ตภูพาราไดซ์ ซึ่งมีลูกน้องตามประกบชายชวาวด้วยถึงสองคน

ชายร่างอ้วน หน้าตาดูเจ้าเล่ห์เดินตรงเข้ามาหาเดวิดด้วยที่ท่าคุกคาม

“หยุดโครงการที่คิดจะทำที่ภูสรวงชะ จะไปสร้างภาพพจน์ที่ไหนก็ไป แต่อย่ามายุ่งกับที่ที่ภูสรวง!”

น้ำเสียงตะคอกของศักดิ์ศรไม่ได้ทำให้เดวิดรู้สึกหวาดกลัว ใบหน้าอ่อนโยนยังคงสงบนิ่ง

“ตอนนี้ที่ทีมเฉพาะกิจของท่านยังคงจับพวกเค้าไม่ได้แล้ว อีกไม่นานก็คงจะรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลัง”

“คนอย่างกู” ศักดิ์ศรเอานิ้วจิ้มที่อกตนเองพร้อมแสบะยิ้ม “ไม่ไงให้สาวถึงตัวได้ง่ายๆ รอก!”

ทั้งคู่จ้องกันอยู่พักใหญ่ หากไม่ว่าศักดิ์ศรจะแสดงท่าที่ข่มขู่คุกคามเพียงไหน เดวิดยังคงนิ่งเฉยได้ดูเจตมึน และนั่นทำให้คนที่ตั้งใจตามมาหาเรื่องหัวเสีย ก่อนจะย้อนกลับออกไปจากห้องน้ำพร้อมลูกน้องด้วยท่าทางหงุดหงิด เมื่อร่างของพวกนั้นลับสายตา คิวส์อ่อนพลันขมวดเครียด ดวงตาสีอ่อนจางฉายรอยครุ่นคิด

ภายในห้องประชุมของกรมอุทยานเต็มไปด้วยบรรยากาศเคร่งเครียด อธิปดียังคงนั่งเด่นอยู่ที่หัวโต๊ะ ถัดไปทางขวาคือพลุ ส่วนทางซ้ายคือภาคินกับทิวา ตรงหน้าของทุกคนมีกองแฟ้มเอกสารสำคัญหลายเล่มวางไว้

“ดูเหมือนพวกมันจะรู้ทัน เลยส่งคนตามไปเก็บทั้งพวกลูกน้องแล้วก็สายของเรา” พลุ หม่อมมาดเซอร์แฉ่งข่าวให้ท่านอธิบดีผู้เปรียบเหมือนญาติสนิทของเขาด้วยสีหน้ารู้สึกผิดระคนเจ็บใจ “ผมขอโทษนะครับที่ยังสืบไม่ถึงไหน”

“ไม่เป็นไร ทุกคนทำงานได้ดีแล้ว” อธิปดียังคงได้ฟังก็ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวให้กำลังใจชายหนุ่ม

ผู้สูงวัยรู้ว่าพสุ่นั้นจริงจังกับงานนี้มากแค่ไหน ทั้งที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศ มีโอกาสเลือกงานดี ๆ ที่สบายกว่านี้ได้เยอะแยะ แต่เจ้าตัวกลับยืนยันที่จะสืบสานเจตนารมณ์ของบิดาผู้ล้าหลัง แล้วยังมีนิสัยซื่อสัตย์ เถรตรงเสียจนไปขัดแย้งขัดขาพวกผู้มีอิทธิพล จึงโดนสั่งย้ายไปประจำงานที่อุทยานอื่นจนเกือบทั่วกรุงเทพฯ ภายหลังจากบิดายิ่งยุคเลยเรียกตัวให้มาช่วยงานในหน่วยเฉพาะกิจ

“ทีมเรามีคนแค่นี้ ยังก๊อกลางได้ตั้งขนาดนี้ ถือว่าสุดยอดแล้วล่ะคะ” ทิชา เจ้าหน้าที่สาวมากความสามารถด้านระบบไอทีกล่าวพลบใจ หน้าที่ของเธอคือการหาข้อมูลให้ทีม คอยล้วงความลับ เจาะข้อมูลฝ่ายตรงข้ามผ่านระบบคอมพิวเตอร์และดาวเทียม จนใครต่อใครมักแซวว่าเธอคุยกับคอมพิวเตอร์รู้เรื่อง

“วันนี้จับไม่ได้ วันหน้าก็ยังมี ต้นไม้ยังต้องใช้เวลากว่าจะโต ไม่มีอะไรได้มาง่ายๆ หรอกครับ” ภาคินกล่าวเสริม

บุคลิกภายนอกของชายหนุ่มเหมือนคนโง่ไม่เอาไหน หากคนในทีมต่างรู้กันดีว่าหนุ่มผู้นี้ซ่อนคมไว้อย่างแนบเนียน เพราะเขาคืออัจฉริยะของหน่วยพิเศษเชี่ยวชาญด้านภูมิศาสตร์ ธรณีวิทยา และพฤกษศาสตร์ สามารถวิเคราะห์และคำนวณเรื่องดินฟ้าอากาศ น้ำขึ้นน้ำลงได้อย่างแม่นยำถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์

“เกือบคมชะงะ” ทิชากล่าวขัดคอลอยๆ ทำให้ภาคินมองเธอด้วยหางตา ตั้งท่าพร้อมจะก่อสงครามฝีปากได้ทุกเมื่อหากหญิงสาวเปิดศึก

“อะแฮ่ม!” พสุสร้างกระแอมเรียกให้ทั้งสองหันมองมาก่อนจะตีสีหน้าเคร่งใส่เป็นการห้ามทัพ ทั้งคู่จึงได้แต่ยิ้มเหยยตอบกลับแล้วมองกันไปคนละทาง

“นี่ครับ ข้อมูลที่ได้จากที่เกิดเหตุ” หนุ่มนักเรียนนอกเลื่อนแฟ้มเอกสารบางอย่างให้กับท่านอธิบดี “ดูจากวิถีกระสุน ลักษณะอาวุธ ผมคิดว่าเป็นฝีมือของพวกมืออาชีพ”

“แล้วก็ต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้องพื้นที่ด้วย” ทิชากล่าวเสริม

“คนในพื้นที่ที่จะทำอะไรขนาดนี้ได้ก็มีแต่...” ภาคินงใจเว้นชื่อบุคคลต้องสงสัยเอาไว้

“ศักดิ์ศรี!” ทิซาริบเติมคำในช่องว่างให้ทันควัน

“ยังไม่มีหลักฐานอะไรโยงใยไปถึงเขา พวกเรายังด่วนสรุปไม่ได้หรอก ตอนนี้สมกำลังตีสันทกับคนในพื้นที่อยู่ คิดว่าเร็วๆ นี้คงได้ข้อมูลเพิ่ม” อธิบดี ยิ่งยศถอนหายใจยาว กวาดสายตามองทุกคนแล้วกล่าวเตือน “การจับกุมครั้งนี้ คงสร้างความไม่พอใจให้กับนายใหญ่มาก ผมขอให้ทุกคนระวังตัวกันให้มากขึ้น... โดยเฉพาะคุณ”

อธิบดียิ่งยศหันมาสบสายตากับชายหนุ่มด้วยสายตาเป็นห่วง เพราะรู้ว่า พลุ่เป็นคนประเภทกล้าพุ่งเข้าชนกับสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

“ไม่ว่ายังไง ผมต้องจับนายใหญ่มารับโทษให้ได้” ผู้น้อยยิ้มรับ หากน้ำเสียง และสีหน้ากลับเปี่ยมไปด้วยความหนักแน่น “ต่อให้ต้องตาย...ผมก็ไม่กลัว”

ปลิวกระเด็นไปไกล พลเมืองดีที่มาช่วยดูท่าจะเป็นวิชาการต่อสู้จึงรู้จักหะโจมดี และยังมีท่าเตะที่สวยงาม เขาประชิดถึงตัวคนร้ายแล้วจับทุ่มลงกับพื้นด้วยท่าทางของยูโดเสียงดังสนั่น โบหน้าคมก่อนไปทางขวาที่หันกลับมาหันทำให้พสุถึงกับเบิกตากว้างอย่างตื่นตื่น

“ไอ้ภูริช!” พสุร้องทักคนมาช่วยด้วยน้ำเสียงดีใจ “แกมาได้ไงวะ”

คนร้ายเห็นว่าพสุกำลังเพลอจึงรวบรวมกำลังทั้งหมดกระชากไม้แยงคินมามันไม่รอช้าที่จะง้างมือพาดไม้ลงมาอีกครั้ง แต่พสุนั้นว่องไวกว่าจึงยกสองแขนขึ้นกันไว้ได้ทัน เมื่อทำร้ายอีกฝ่ายไม่ได้สักที คนร้ายก็โมโหยิ่งกว่าเดิม มันกระหน่ำพาดรัวไม่ยั้ง พสุจึงใช้วิธีตั้งรับและคอยฉกหลบ ในขณะที่ภูริชเองก็สู้กับคนร้ายอีกคน ทว่าฝีมือของผู้ร้ายทั้งสองฝ่ายยังห่างชั้นกับสองหนุ่มเกินไป นักเลงปลายแถวหรือจะสู้ศิษย์มีครูอย่างพสุและภูริชได้ สุดท้ายพวกมันจึงโดนสองหนุ่มเล่นงานจนอ่วมซะเอง พวกมันรีบวิ่งหนีเมื่อรู้แล้วว่าไม่มีทางสู้ได้

“จะตามไปมัย” ภูริชถาม

“ไม่ต้อง ดูก็รู้ว่าพวกมันเป็นแค่ นักเลงที่ถูกจ้างมาให้ชู้พี่ ปล่อยมันไปเถอะ”

“โอเค”

ภูริชยื่นมือให้อย่างวางมาด พสุจับมือตอบกลับมา จากนั้นทั้งสองก็โผล่เข้ากอดกันพร้อมกับรอยยิ้ม

บ้านไม้สองชั้นตระหง่านอยู่ท่ามกลางสวนอันร่มรื่น อากาศยามค่ำกำลังเย็นสบาย มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากดอกราตรีไซยามาเตะจมูกภูริชจนเขาเพลอตัวเพลอใจ สุดมันเข้าไปเต็มปอด เขาสวมเสื้อแขนกุดกับกางเกงขาสั้น เผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อและแผลงอกอันแน่นตึง เขากำลังนั่งเล่นอยู่ตรงระเบียงชั้นล่าง ผิวปากฮัมเพลงไทยสากล เพลงที่กำลังดังเปรี้ยง บ่งบอกถึงความเป็นคนอารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย์ ชายหนุ่มผู้มาเยือนกวาดมองไปรอบสวน ส่วนเจ้าของบ้านไม่ใช่ใครที่ไหน คือพสุ ชายที่เขาเพิ่งช่วยชีวิตไว้เมื่อค่ำ

“กลับมาเมื่อไหร่ ทำอะไรไม่บอกกันบ้าง” พสุเดินมาย่อตัวลงนั่งข้างๆ ยื่นกระป๋องน้ำอัดลมให้หนุ่มรุ่นน้อง

ภูริชรับมาเปิดฝากระป๋องแล้วยกขึ้นดื่ม หันไปมองหน้ารุ่นพี่ที่ไม่ได้พบกัน นับตั้งแต่ที่พสุเรียนจบจากออสเตรเลีย ครั้งสุดท้ายที่ได้คุยกัน พสุบอกว่าจะกลับมารับราชการที่เมืองไทย จากนั้นข่าวคราวก็เงียบหายจนทำให้ภูริชต้องตามหาถึงที่นี่ ไม่อย่างนั้นชาตินี้คงไม่ได้เจอกันอีกเป็นแน่

“กลับมาได้สักพักแล้วพี่ ตั้งใจจะมาเซอร์ไพรส์ แต่ดันเจอกันซะก่อน เช็งเลย”

“นี่ก็ถึงวันแรกที่เราเจอกันเลยนะ” พสุเริ่มทำความหลังสมัยที่ทั้งคู่ยังเรียนอยู่ต่างประเทศ “วันนั้นก็เกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ กลับกันเพียงแค่วันนั้นแกเป็นคนถูกรุม และพี่บังเอิญเข้าไปช่วยไว้ได้ทัน นั่นถือว่าเจ้ากันแล้วนะ”

ภูริชหัวเราะเมื่อได้ฟัง ความบังเอิญในวันนั้นทำให้ทั้งสองได้รู้จักและสนิทกันอย่างรวดเร็ว อาจเพราะนิสัยใจคอของพวกเขาเข้ากันได้ดี ทั้งคู่จึงรักและนับถือกันเหมือนพี่น้องแท้ๆ

“ที่แรกผมมองไกลๆ นึกว่าคนโดนปล้น เลยรีบเข้าไปช่วย” เขาบอกความจริง “ไม่นึกว่าจะเป็นที่ดิน โลกมันกลมจริง ๆ แล้วไอ้พวกนั้นมันเป็นใครเหอะครับ”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ช่วงนี้โจทก์เยอะวะ เจอแบบนี้จนชินแล้ว” พสุตอบปิด โยนถุงขนมส่งให้ภูริชแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย “แล้วนี่ที่บ้านรู้ไหนเห็นว่าแก่กลับมาแล้ว”

“เขาไม่สนใจหรอกว่าผมจะเป็นจะตายยังไง” หมุ่มรุ่นน้องตอบอย่างไม่ใส่ใจ ราวกับว่าไม่ได้พูดถึงครอบครัวตนเอง

“ยังไม่เลิกทะเลาะกับที่บ้านอีกหรือ”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ ว่าแต่...ผมขอมาพักอยู่กับพี่ดินที่นี่ได้มั๊ย”

ภูริชทำหน้าที่เอียงเพื่อให้อีกฝ่ายนึกสงสาร จนพสุอดหมั่นไส้ไม่ได้กับมารยาของน้องชายร่วมโลกตัวแสบ

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ไปชนของจากโรงแรมมาได้เลย เสียตายเงิน”

“ขอบคุณครับ!” รุ่นน้องแหบกระโดดเข้าไปกอด ทว่านี่อะไรขึ้นมาได้เสียก่อน “พี่สนใจจ้างผมเป็นบอดีการ์ดมั๊ยล่ะ แลกกับที่พักแล้วก็อาหาร บวกค่าขนมนิดหน่อย”

ดวงตาเจ้าเล่ห์ฉายรอยวิบวับ หากพสุรู้ดีว่าภายใต้ท่าทีที่เกล่อนกวนอารมณ์

นั้นเต็มไปด้วยน้ำใจอย่างลูกผู้ชายคนหนึ่ง นี่ก็คงไม่อยากมาอาศัยรบกวนเขาฟรีๆ ถึงได้เสนอตัวทำงานแลกที่พัก

“พี่ไม่มีปัญญาจ้างแกหรอก” พลุตอบบัดทันที หลังกสูตรวิชาต่อสู้ที่ภุริชจำเรียนมาจากต่างประเทศไม่ใช่ถูกๆ แล้วคิดดูสิว่าเงินเดือนที่เหมาะสมแก่ความสามารถของหนุ่มรุ่นน้องจะสักเท่าไร “ถ้าอยากหางานทำก็มาทำงานด้วยกันเลย ท่านอธิบดีกำลังต้องการคนเก่งๆ พี่มีอดีตร่วมงานอยู่พอดี สนใจมั๊ยล่ะ”

“ไม่ดีกว่า กฏระเบียบเยอะ คนรักอิสระอย่างผมคงทนไม่ไหว อยู่แบบนี้สบายใจกว่า” ว่าแล้วก็เอนกายลงนอนเหยียดไปบนพื้นระเบียบไม้ขัดเงาวับ พร้อมกับส่งขนมเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ

“ไม่ต้องเป็นข้าราชการ แค่เป็นลูกจ้างพิเศษไปก่อน ถ้าไม่ชอบจริงๆ ค่อยลาออกก็ได้”

ภุริชก่อกองตามองเพดาน ก่อนลุกขึ้นมาหาขนมถุงใหม่ไปแกะกิน พลุจึงได้แต่ถอนหายใจ พอดีกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าแกงดังขึ้น เมื่อเห็นชื่อที่ขึ้นโชว์บนหน้าจอ สีหน้าชายหนุ่มก็พลันเครียดขม เพราะคนที่โทร.เข้ามาคือลุงสม ข้าราชการป่าไม้ที่ได้รับการกิจให้หาหลักฐานสำคัญ พลุรีบคว้าสายทันที

“สวัสดีครับ ลุงสม” ชายหนุ่มกรอกเสียงลงไป

“คุณเดินครับ ผมพบหลักฐานแล้ว” ปลายสายกล่าวด้วยน้ำเสียงหวาดวิตก เหมือนว่าสิ่งที่ตนล่วงรู้สำคัญจนอาจกระทบการมีชีวิตอยู่ต่อไปของตนได้

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ ลุง” พลุฟังออกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล

“ผมว่าคุณเดินรีบเอาหลักฐานนี้ไปดีกว่าครับ”

พอชายหนุ่มตอบตกลง ลุงสมก็รีบบอกสถานที่นัดหมาย และวางสายทันที

พลุกับภุริชรีบเร่งไปตามนัด ระหว่างทางลุงสมโทร.เข้ามาอีกครั้ง น้ำเสียงร้อนรนยิ่งกว่าเดิม ลุงแกบอกว่ารู้สึกเหมือนโดนสะกดรอยตาม แต่ไม่ทันคุยกันจบ โทรศัพท์ก็ถูกตัดสายไปเสียก่อน พวกเขาจึงรีบตรงดิ่งมายังสะพานซึ่งอยู่ไม่ไกลจากร้านข้าวต้มที่ลุงสมบอกว่าเพิ่งเดินออกมา

“พีดิน...นั่นใช่ลุงสมรีเปล่า” ภูริชชีไปยังร่างของใครบางคนที่นั่งนอนนิ่งอยู่ริมถนนกลางสะพาน

พลุเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก รูปร่างคุ่นตาของคนที่นั่งนอนนิ่งทำให้เขารีบวิ่งเข้าไปหา เลือดสีแดงเข้มกองโตไหลรินออกมาจากร่างพอมแห่งที่นั่งนอนหายใจวายน มีมือข้างหนึ่งกุมมิดที่ปากท้องตนเองเอาไว้

“ลุงสม! ทำใจดี ๆ ไว้นะครับ”

พลุประคองร่างเจ้าหน้าที่ป่าไม้วัยสี่สิบให้พึ่งตัวเขาไว้ ไม่สนใจว่าเลือดจะเประอะเปื้อนเสื้อผ้า ลุงสมพยายามฝืนลิ้มตาขึ้น ก่อนจะยกมืออันลั่นเทาซึ่งไปย้งร่างสูงใหญ่ในชุดวอร์มสวมชุดที่วิ่งเหยาะ ๆ ไปไกลพอควร

“มัน...เอาหลักฐาน...ไปแล้ว” เขาพยายามเค้นเสียงแหบแห้งออกมาจากลำคอด้วยความยากลำบาก

ชายหนุ่มทั้งสองหันมองตามมือลุงสม แล้วภูริชชีก็เป็นคนแรกที่วิ่งตามติดคนร้ายไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องมีใครมาบอกบท พลุจึงปล่อยหน้าที่ตามจับให้แก่ภูริช ส่วนตัวเขารีบโทร.เรียกรถพยาบาล

“ลุงสม อุดทนไว้นะครับ รถพยาบาลกำลังมาถึงแล้ว” ชายหนุ่มรีบบอกเมื่อวางสาย

“นายใหญ่...คือ...” ไม่ทันจบประโยค ลุงสมก็สำลักเลือดออกมาอีกใหญ่ ก่อนที่ร่างพอมแห่งจะแน่นิ่ง เปลือกตาค่อย ๆ ปิดสนิทลงอีกครั้ง

“ลุงสม!”

ตุลย์ผู้เป็นทายาทของอนันตชัยเปิดซองเอกสารสีน้ำตาลออกดู รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏบนใบหน้าซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ชุดเมื่อพบว่ามิแผ่นซีดีบรรจุไว้ในนั้น ในทันใดภูริชชีโผล่พรุดมาจากพุ่มไม้ข้างทางดักหน้าเขาเอาไว้ ทั้งคู่จ้องกันอย่างประหม่นท่าที่อีกฝ่าย ตุลย์เห็นซองเอกสารเก็บไว้ที่เอวด้านหลังแล้วตั้งท่าเตรียมพร้อม

ใครขวางหน้าก็แค่กำจัดทิ้งไปซะ!

“เอาซองนั้นคืนมา” กล่าวจบ ภูริชชีพุ่งเข้าไปใส่คนร้ายอย่างรวดเร็ว

หมัดแรกพุ่งวูบตรงเข้าไปหน้าของตุลย์ แต่มันเอี้ยวตัวหลบได้หวุดหวิด

พร้อมกับเอื้อมมือมากระซอกคอเสื้อภริชไว้แล้วจับพุ่ม แต่ภริชเองก็เชี่ยวชาญด้านยูโด จึงสามารถแก้ท่าได้ด้วยการพลิกกลับตัวกลางอากาศลงมายืนบนพื้นได้อย่างสวยงาม ตูลย์ชะงักเมื่อเห็นท่าแก้ระดับมืออาชีพ รู้ได้ในทันทีว่าอีกฝ่ายไม่ธรรมดา สีหน้า และแววตาของนักกีฬาหนุ่มจึงเปลี่ยนเป็นกระหายในการต่อสู้

คราวนี้ตูลย์เป็นฝ่ายพุ่งเข้าใส่ก่อนด้วยท่าเตะสูง ภริชก้มหลบทิ้งตัวกวาดขา จนอีกฝ่ายเสียหลักล้ม ตูลย์รีบคลึงตัวหลบท่าตอกส้นที่ตามติดลงมาอย่างรวดเร็ว ทั้งคู่สู้กันอย่างสูสีและดุเดือดมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อดูแล้วคิดว่าอาจจะเสียเวลานานกว่าที่คิด ตูลย์จึงตัดสินใจหันหลังวิ่งหนี ยอมถอยทัพไปก่อน

“เฮ้ย เก่งจริงอย่าหนีสิวะ!” ภริชวิ่งตามทันที

ทั้งคู่วิ่งออกมาที่ริมถนน ภริชวิ่งไวอย่างไม่น่าเชื่อจนเกือบจะเอื้อมมือคว้าตัวคนร้ายได้ ทว่าเสียงเร่งรถจักรยานยนต์ที่ตั้งกระหึ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทางด้านหลัง ทำให้ภริชชะงัก เขาหันกลับไปมองแล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นรถคันนั้น กำลังพุ่งตรงเข้าหาเขาด้วยความเร็วสูง ภริชกระโดดหลบ รอดจากการโดนชนไปได้หวุดหวิด เมื่อเขาลุกขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นเพียงด้านหลังของตูลย์ที่นั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์คันนั้นหลบหนีไปได้ต่อหน้าต่อตา

“หน้อย เจ็บใจนัก” ภริชกัดฟันกรอด โดยไม่ทันเห็นว่าซองเอกสารที่ตูลย์ขโมยมานั้นตกอยู่ตรงพุ่มไม้ริมทาง

เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่หน่วยเฉพาะกิจถูกเรียกตัวประชุมด่วนที่กรมอุทยาน สืบเนื่องมาจากการตายของลุงสมที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ภายในห้องประชุมเต็มไปด้วยความตึงเครียด แม้แต่คู่กัดอย่างทิวาและภาคินยังนั่งเงียบ ไม่ต่อล้อต่อเถียงกัน เหมือนเคย อธิปติยิงศกवादสายตามองไล่ไปยังใบหน้าของลูกน้องทุกคน ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ผมรู้ว่าทุกคนเสียใจกับการตายของสม แต่งานของเราก็ต้องเดินหน้าต่อไป อย่าให้การตายของสมต้องสูญเปล่า”

อธิปติยิงศกทางด้านหน้าของภริชที่นั่งอยู่ข้างๆ กับพลุ ทำให้ทุกสายตาทันไปจ้องมองเขาอย่างสนใจ นึกสงสัยว่าหนุ่มหน้ามนคนนี้เป็นใคร มาจากไหน ทำไม

ถึงได้มีสิทธิ์มานั่งอยู่ในห้องประชุมได้

ภุริชยิ้มกว้างตอบกลับให้ทุกคนด้วยท่าทางเป็นมิตร ไม่มีที่ท่าประหม่าสำหรับคนที่มั่นใจในตัวเองสูงเช่นเขา

“นี่คือภุริช เป็นรุ่นน้องของพลู เขาเรียนศิลปะการต่อสู้และหลักสูตรสายลับมาจากต่างประเทศโดยเฉพาะ ผมเลยขอร้องให้เขามาช่วยงานพวกเราในด้านการสืบสวนและการวางแผน”

คำอธิบายก็แนะนำตัวของอริบดียิ่งยศทำให้ทิวาและภาคินหายสงสัยไปไฟล์ลของสมาชิกใหม่หันหน้ามาสนใจไม่น้อย อริบดียิ่งยศหันกลับมามองภุริชอีกครั้งด้วยสีหน้าจริงจัง

“ผมฝากคุณด้วยนะ”

“ผมจะอยู่ช่วยทุกคนจนกว่าจะจับตัวนายใหญ่ที่ฆ่าลุงสมได้ครับ” ภุริชตอบรับและบอกให้ทุกคนรู้อย่างชัดเจนว่าเขารับทำงานนี้เพียงเพื่อแก้แค้นให้ลุงสมเท่านั้น เมื่อไหร่ที่บรรลุเป้าหมาย เขาก็จะกลับไปใช้ชีวิตอย่างอิสระเช่นเคย

“เรื่องรายละเอียดต่างๆ เดี่ยวพี่จะอธิบายให้ฟังทีหลัง แต่ถ้ามีปัญหาสงสัยหรือต้องการความช่วยเหลืออะไรเพิ่มเติมให้บอกทิวากับภาคินได้เลย ผู้หญิงเพียงคนเดียวในทีมชื่อทิวา ส่วนผู้ชายที่นั่งข้างๆ ชื่อภาคิน ผมฝากน้องชายตัวแสบของผมไว้กับพวกคุณด้วยนะ” พลูแนะนำให้สมาชิกใหม่และเก่าได้รู้จักกันสั้นๆ เพราะนิสัยเข้ากับคนง่ายอย่างภุริช เดี่ยวก็สนิทกับสองคนนั้นได้เอง

“ได้เลยค่ะ/ครับ” ทิวาและภาคินขานรับคำขอพร้อมกันด้วยความเต็มใจ

อริบดียิ่งยศมองความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นของคนในทีมแล้วก็นึกถึงอดีต... สมัยเมื่อเขายังหนุ่มก็เต็มไปด้วยอุดมการณ์อันร้อนแรงและมีเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายที่ไม่เคยทอดทิ้งกัน แม้ตอนนี้เป้าหมายของเขาก็ยังไม่เคยเปลี่ยน หากเร็วแรงที่มีเริ่มถดถอยจนรู้สึกเหนื่อยล้าและท้อในบางครั้ง ทว่าทุกครั้งที่รู้สึกเช่นนั้นเขามักจะนึกถึงพิภพและถาวรเพื่อนร่วมอุดมการณ์ผู้ล้าลับ แล้วความเหนื่อยล้าทั้งหมดก็จะถูกโยนทิ้งไป เขาไม่มีวันยอมให้เหล่าเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่สละชีวิตเพื่อปกป้องรักษาผืนป่าภูสรวรต้องตายเปล่า

“เราต้องช่วยกันหยุดความสูญเสีย เพื่อไม่ให้มีใครเคราะห์ร้ายเหมือน

สมอีก” อธิบดียังยกกล่าวเสียงขรีม เรียกสายตาของทุกคนให้หันกลับมามอง “เพราะผมเองก็เคยเผชิญหน้ากับพวกอิทธิพลมืดจนต้องสูญเสียเพื่อนรักไปแล้วเหมือนกัน”

ผู้สูงวัยมองมาที่พลุด้วยแววตาเศร้าลึกลับ เพราะหนึ่งในเพื่อนรักที่เขาสูญเสียไปนั้นก็มีถาวร บิดาของพลุรวมอยู่ด้วยนั่นเอง

ท่านอธิบดีเริ่มต้นเล่าเรื่องในอดีตสมัยที่ท่านยังเป็นเพียงข้าราชการป่าไม้ และได้ร่วมงานกับพิภพและถาวร ทั้งสามคนได้สร้างผลงานในการจับกุมคนร้ายที่ลักลอบตัดไม้ในป่าได้หลายครั้ง เคยบุกตะลุยเข้าไปในดงพวกค้ำไม้เถื่อนจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดก็หลายหน สุดท้ายพวกเขาได้รับฉายาสามทหารเสือแห่งป่าภูสรวร

หลังจากที่ทำงานอย่างหนัก พวกเขา ก็สืบรู้ว่าพวกมันทำงานกันเป็นกลุ่มใหญ่และให้ชาวบ้านออกหน้า ส่วน ‘เอเดน’ เป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง เจ้าหน้าที่หลายรายต้องตายเพราะพยายามตามสืบเรื่องของมัน ยิ่งล้วงลึกเท่าไร พวกมันก็ยิ่งอาละวาดหนัก ฝั่งร่างทุกคนที่ล้วงรู้ความลับให้นอนหลับไปตลอดกาลอยู่ใต้พื้นดิน จนเจ้าหน้าที่หลายต่อหลายนายไม่กล้าต่อกรและขอลาออกไป

หลังจากที่ถาวรได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากพิภพว่าได้หลักฐานสำคัญมาแล้ว ถาวรกับอธิบดีจึงยกศรีรีบไปหาพิภพทันที แต่มันก็หายไปเมื่อเขาพบเพียงบ้านที่ว่างเปล่า แล้วยังเห็นว่าเกิดไฟไหม้ป่าบนเขาจึงรีบเร่งรุดไปที่นั่นด้วยสังหรณ์ใจว่า อาจเกิดเรื่องไม่ดีกับพิภพ แต่ไฟอันร้อนแรงนั้นโหมกระพือ ลูกกลมไปอย่างรวดเร็วจนไม่อาจบุกฝ่าเข้าไปได้ กว่าเจ้าหน้าที่จะควบคุมเพลิงได้หมดก็กินเวลาไปเป็นวัน และต่อมาทุกคนก็ได้ทราบว่า พิภพเสียชีวิตแล้ว

ถึงแม้ทางกรมป่าไม้จะปล่อยข่าวไปว่าพิภพเสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ หากคนวงในต่างก็รู้ว่ามันไม่ใช่...พิภพถูกใครบางคน ‘ฆ่าปิดปาก’ ต่างหาก!

“ผมเชื่อว่าพิภพเสียชีวิตเพราะฝีมือพวกมัน” อธิบดียังยกกล่าวย้ำเมื่อเล่าเรื่องทั้งหมดจบ

สมาชิกบนโต๊ะประชุมเงียบกริบ ตกอยู่ในห้วงแห่งความนึกคิดของตน ภูริชหันมองพลุที่นั่งหน้าเครียด คิ้วขมวดแน่นอย่างโกรธแค้นแล้วยื่นมือไปตบปา

เบาๆ เป็นการแสดงความเสียใจ

“ผมไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน” พลุพึมพำ อึ้งกับความจริง รู้สึกเหมือนโดน ฟาดแสกกลางหน้า

“ผมถึงได้ตั้งหน่วยเฉพาะกิจนี้ขึ้นมา เพื่อกวาดล้างอิทธิพลมืดของคนพวกนี้” ท่านอธิบดีกล่าวต่อ “ต่อไปงานของพวกเราคงจะเสี่ยงมากขึ้นกว่าเดิม ขอให้ทุกคนระวังตัวกันให้ดี”

“มาถึงขั้นนี้แล้ว เสียงแค่นี้คงไม่มีใครถอยแน่นอนครับท่าน” พลุให้ คำมั่นแทนทุกคนด้วยรัสน้ำลายคนในทีมดี

ยิ่งยศยิ่งอย่างภูมิใจเมื่อเห็นสมาชิกทุกคนพยักหน้ายืนยันคำพูดของพลุ ด้วยสีหน้าและแววตาจริงจัง

“ขอบคุณครับ ขอบคุณทุกคนมากจริง ๆ”

หลังจบการประชุม ทุกคนก็แยกย้ายกันไปทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย พลุแยกตัวไปสืบข้อมูลเพิ่มเติมที่บ้านของลุงสม จึงเหลือภริชาติตอนนี่ว่างงานอยู่คนเดียว ชายหนุ่มแวะกลับมาที่โรงแรมเพื่อเช็กเอาท์และเก็บข้าวของเพื่อย้ายไปอยู่ที่บ้านพลุ เมื่อเคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยจึงลงมาหาหม้อกกลางวันรับประทานที่ร้านอาหารข้างล่างโรงแรม

“เพราะผู้หญิงคนนี้ไซ้มี๊ ถึงได้ไม่ยอมกลับบ้านกับเอวา”

เสียงโวยวายดังขึ้นภายในร้าน เรียกทุกสายตาให้หันมอง ภริชาติซึ่งกำลังนั่งรอเงินทอนอยู่ใกล้กับโต๊ะเกิดเหตุมากที่สุด ถึงกับสะดุ้งในพลังเสียงแหลมสูงของผู้หญิงคนนั้น เขาปรายตามองใบหน้าเจ้าของเสียงทรงพลัง แต่ไร้มารยาทในการใช้พื้นที่สาธารณะด้วยความรำคาญ

เจ้าของเรือนร่างอรชรในชุดแฟชั่นทันสมัยยืนหน้าหงิกใส่หนุ่มลูกครึ่งที่กำลังนั่งกินข้าวอยู่กับสาวสวยอีกคน ใบหน้าเรียวแต่แต่งแต้มอย่างสวยงามด้วยเครื่องสำอางราคาแพงดูสวยหวาน จนภริชาติก็เสียดายที่ได้เห็นตอนใบหน้านั้น บุตบั้ง ดวงตากลมโตตวัดมองหญิงสาวที่นั่งหน้าซีดด้วยสายตา ‘จิก’ ซะจนคนถูกมองต้องก้มหน้าหลบ ไม่กล้าประสานสายตา

“ฉันขอเตือนไว้ด้วยความหวังดีนะ พี่อาร์มเขาก็แค่คบเธอเล่นๆ เท่านั้นแหละ”

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ เอวา” หนุ่มหล่อลูกครึ่งลูกพรวดขึ้นยืนอย่างโมโห “กลับไปได้แล้ว”

“ไม่กลับไปดีๆ ไซ้” หญิงสาวหันมาเถียง ไม่เกรงกลัว “จนกว่าพี่อาร์มจะกลับไปด้วยกัน”

“ไม่กลับไปดีๆ ไซ้” หนุ่มลูกครึ่งทวนคำด้วยสีหน้าโมโห หากหญิงสาวกลับเซ็ดหน้าขึ้นทำทนาย

พี่อาร์มของหญิงสาวโกรธจัดจนลืมตัวกระชากแขนเธอแล้วลากออกไปจากร้านอย่างไม่สนใจสายตาใครทั้งสิ้น เอวาร้องไวยวายให้ปล่อยพร้อมกับพยายามสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมหากไม่สำเร็จ ทว่าออกมาพ้นหน้าร้านได้เพียงนิดอยู่ๆ ก็มีมือที่สามโผล่พรวดมากระชากแขนของอาร์มค่อนข้างแรง จนมือใหญ่หลุดออกจากข้อมือของหญิงสาว

ทั้งอาร์มและเอวาต่างตกใจ หากพอเห็นว่าเจ้าของมือนั้นคือชายหนุ่มหน้าตาดีที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน อาร์มก็ยิ่งอารมณ์เสียหนักกว่าเดิม คนโผล่มาผัดจังหวะจึงโดนใส่อารมณ์เต็มที่

“อะไรของมึง ถอยไป!” อาร์มเดินเข้าไปผลักไหล่หญิง

ทว่าหญิงก็ยังยืนนิ่ง ปักหลักไม่ยอมถอย แถมยังยกคิ้วใส่ด้วยมาดกวนๆ ยั่วอารมณ์ให้อาร์มเดือดยิ่งกว่าเดิม

“ทำร้ายผู้หญิง แมนมากเลยนะคุณ”

“แล้วมึงยุ่งอะไรด้วย!” อาร์มโกรธจัดจนหน้าแดง กำหมัดข้างขึ้นจะชกหน้าคนที่กล้าปามาสเขา

“ใจเย็นก่อน พี่อาร์ม” เอวาริบเข้ามาขวางกลางพร้อมจับแขนห้ามไว้ แต่คนใจร้อนไม่ฟังเสียง สะบัดแขนออกจากการเกาะกุมของหญิงสาวแล้วพุ่งเข้าไปเป้าหมาย หญิงตั้งท่ารออยู่ก่อนแล้วจึงเบี่ยงหลบหมัดพร้อมกับใช้ฝ่ามือกระแทกแรงๆ กลับไปที่ไหล่ของคู่กรณี จนหนุ่มลูกครึ่งเสียหลักล้มลง

“พี่อาร์ม!” เอวาตกใจ ทำท่าจะวิ่งเข้าไปช่วยพยุง หากพอเห็นลูกน้อง

ของอาร์มวิ่งออกมาจากร้านก็เปลี่ยนใจ หันไปจับมือภริษาแล้วพาวิ่งหนีรวดเร็ว เพราะไม่เช่นนั้นพลเมืองดีที่อุตส่าห์เข้ามาช่วยเธอได้ละเป็นใจก็แน่ๆ

ทั้งคู่วิ่งหนีมาด้วยกันจนไกลจากโรงแรมพอสมควร เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครตามมาแล้ว หญิงสาวจึงปล่อยมือ ฟังกำแพง พักหอบหายใจ ภริษาลอมมองใบหน้าสวยเก๋ของคนที่ยืนข้างๆ จึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าเธอเองก็ดูเหมือนจะมีเชื้อสายครึ่งยุโรปอยู่ในตัวด้วยเช่นกัน ถึงได้สูงและมีจมูกโด่งสวยแบบพวกฝรั่ง

“คุณฝากผมทำไม” ชายหนุ่มถามเมื่อเห็นว่าเธอเริ่มหายใจเหนื่อยแล้ว

“ก็ไม่ต้องห่วงให้ผมเรื่อง” หญิงสาวตอบโดยไม่สบตา

“อ้อ...กลัวแฟนตัวเองเจ็บว้าจ้ะ”

“แฟน?” เอวาชะงัก หันขวับกลับมามองคนมาดกวนด้วยสีหน้างุนงง

“แย่งผู้ชายกันแบบนี้ไม่เอาคนอื่นเขาบ้างเธอ?” ภริษากอดอก ตั้งท่าสั่งสอนหญิงสาวด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณก็หน้าตาดี หาใหม่ไม่ยากหรอก ผู้ชายเจ้าชู้ ชอบใช้กำลังแบบนี้ จะไปแย่งกับเขาทำไม ได้ไปมีแต่จะซ้ำใจตาย”

...เหมือนกับแม่ของเขาที่ยังซ้ำใจจนถึงทุกวันนี้

ภริษนึกในใจก่อนสลัดความคิดนั้นทิ้ง เมื่ออยู่ๆหญิงสาวตรงหน้าก็หัวเราะขึ้นมา ชายหนุ่มซักสีหน้าทันที

“ทำอะไรของคุณ ผมซีเรียสนะ”

“ผู้ชายคนนั้น...” เอวาพยายามกลั้นน้ำจนหน้าแดง แล้วค่อยบอกความจริงให้อีกฝ่ายเข้าใจเสียใหม่ “พี่ชายฉันเอง”

ภริษอ้าปากค้าง หน้าเหวอจนฝ่ายหญิงกลั้นหัวเราะไม่ไหว

“เอาเป็นว่าฉันขอบคุณมากก็แล้วกันที่อุตส่าห์เข้ามาช่วย นี่ก็ไม่ถึงว่าสมัยนี้จะมีคนดีแบบคุณหลงเหลืออยู่อีก”

“ผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะช่วยคุณหรอก เผอิญคุณขวางทางผมอยู่”

กล่าวจบ เทพบุตรผิดคิวก็หันหลังเดินจากไป ปล่อยให้เอวาเป็นฝ่ายยืนอ้าปากค้างอยู่ที่เดิม

พลูก้าวลงจากรถที่จอดไว้ข้างทางแล้วกวาดสายตามองละแวกบ้านโดยรอบซึ่ง
 อบอุ่นไปด้วยบรรยากาศคร่ำหมอง ผู้คนล้วนแต่งชุดดำเพื่อไว้อาลัยให้แก่ผู้จากไป
 อย่างไม่มีวันกลับ เจ้าหน้าที่หนุ่มก้าวตรงผ่านประตูหน้าบ้านที่เปิดอ้าไว้รับแขก
 สายตาคมกริบสะดุดเข้ากับสตรีร่างบางที่ยืนหันหลังคุยอยู่กับภรรยาของลุงสม
 อยู่ภายในบ้าน ผมยาวสีดาร์วเป็นหางม้าไว้ง่ายๆ แต่งกายด้วยชุดสุภาพ ทว่า
 ลักษณะท่าทางบางอย่างของผู้หญิงคนนั้นกลับดูแปลกแยกจากคนรอบกาย ทำให้
 พลูนึกสงสัยจึงยืนดูเหตุการณ์อยู่หน้าประตู

ผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้นพูดคุยอยู่พักใหญ่ก่อนจะยกมือไหว้ลาเจ้าของบ้าน
 แล้วเดินกลับมาทางที่เขาขึ้นดักรออยู่พอดี เมื่อหญิงสาวเงยหน้าขึ้นเห็นว่ามีคน
 ยืนขวางทางอยู่ก็ชะงัก พลูจึงได้เห็นว่าผู้หญิงน่าสงสัยคนนี้มีรูปหน้าที่สวยคม
 สะดุดตาทีเดียว ทว่าดวงตากลมโตสีดำสนิทภายใต้แว่นสายตาดำอันใหญ่กลับ
 เรียบนิ่งจนชายหนุ่มรู้สึกแปลกๆ

“คุณเป็นใคร มาหาคุณป้าทำไม” พลูเอ่ยถามหลังจากพิจารณาอีกฝ่าย
 ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าจนแน่ใจแล้วว่าเธอไม่น่าใช่ญาติ หรือเพื่อนบ้านที่แวะ
 มาแสดงความเสียใจเป็นแน่ เพราะตัวเธอเองเคยมาที่บ้านนี้หลายครั้งและจำหน้า
 เพื่อนบ้านของลุงสมได้แทบทุกคน

หญิงสาวปริศนาไม่เอ่ยตอบ ดวงตาคู่สวยหลบลมมองกล่องในมือของ
 ชายหนุ่มซึ่งภายในนั้นเป็นข้าวของส่วนตัวในทำงานของลุงสม มือเรียวยาวเล็กลั่น
 หยิบเอานามบัตรออกมาจากระเป่าแล้วยื่นส่งให้พลู ชายหนุ่มรับมาอ่านข้อความ
 บนการ์ดใบเล็กๆ ถึงได้รู้ว่าผู้หญิงตรงหน้าเป็นนักข่าวของสำนักพิมพ์ไทยนิวส์
 ชื่อเมทินี ใจเอื้อ

“ฉันเป็นนักข่าวค่ะ คุณพลู มาสัมภาษณ์คุณป้าเรื่องการตายของคุณลุงสม”
 หญิงสาวตอบทั้งยังเรียกชื่อเขาถูก ทำให้พลูเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจ
 “คุณรู้จักผมด้วยหรือ”

“คุณพลู วีรบุรุษผู้กวาดล้างอำนาจมืด” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นบน
 เรียวกปากสวย เธอตอบด้วยน้ำเสียงจะฉานปนเหน็บแนม “ขัดแย้งขัดขานายทุน
 ไปทั่วจนเกือบโดนเป่าหัวมาแล้วหลายครั้ง โดนสั่งย้ายไปเกือบจะทั่วประเทศไทย

สุดท้ายท่านอธิบดียิ่งยศเห็นแววก็เลยตามตัวมาอยู่หน่วยเฉพาะกิจ ขึ้นตรงกับท่าน
เพียงคนเดียว”

พสุณีเงียบ ดวงตาคู่คมฉายแววแปลกใจ ไม่คิดว่าตนเองจะเป็นที่สนใจ
จนถูกนักข่าวขุดคุ้ยข้อมูล

“ปะมัยคะ” เมทินียิ้มหวาน สีหน้าเหมือนพอใจที่ได้เห็นเขาอึ้งก่อน
อธิบายต่อ “บ.ก.ของฉันสนใจเรื่องราวการทำงานของคุณ โดยเฉพาะเรื่องที่คุณ
ตามสืบว่าใครคือนายใหญ่ เราก็เลยรู้เรื่องลุ่ม”

“ฉันขอลองถามคุณกลับบ้าง” ชายหนุ่มหรือสายตา จ้องจับผิดปฏิกิริยา
ของเธอ “คุณตามสืบเรื่องนายใหญ่ได้ถึงไหนแล้ว”

“ทำไมฉันต้องบอกคุณเรื่องแหล่งข่าวของฉันด้วยล่ะ” เมทินิถามกลับด้วย
สีหน้าแยมยิ้ม “ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

ร่างบางเดินอ้อมไปอีกทางเพื่อหลบร่างสูงที่ยืนขวางประตูทางออก แต่พสุ
ก้าวมาขวางไว้อีกครั้ง

“เดี๋ยวลีครับ ถ้าบริสุทธิ์ใจก็น่าจะอยู่คุยกันก่อน เพื่อว่าเราจะแลกเปลี่ยน
ข้อมูลอะไรกันบ้าง”

ใบหน้าคมสวยเงยขึ้นมอง รอยยิ้มเย็นปรากฏขึ้นชั่วแวบก่อนเลื่อนหาย

“อยากแลกเปลี่ยนข้อมูลหรืออยากจับผิดฉันกันแน่คะ เอ๊ะ หรือว่า...” หญิงสาว
ชะงักทำท่าเหมือนคิดอะไรออก ก่อนจะย่นหน้าเข้ามาใกล้ “อยากหาเรื่องจับฉัน
จะได้วางตัวถูก”

พสุย่นอึ้งเมื่อเจอคำถามที่ไม่คาดฝัน แถมสาวเจ้ายังใจกล้ายื่นหน้ามา
ชะใกล้แบบนี้ ใครจะไปคิดอะไรออก เมทินิหัวเราะคิกคัก ก้าวถอยห่างเล็กน้อย
ก่อนตัดบทอีกครั้ง

“ขอตัวก่อนนะคะ” เธอส่งยิ้มหวานแล้วเดินผ่านหน้าเขาไปอย่างสบายใจ

ชายหนุ่มมองตามจนร่างบางลับสายตาดึงหยิบนามบัตรที่เธอทิ้งไว้ดูต่างหน้า
ขึ้นมาแล้วกดตามเบอร์โทร.ที่อยู่ therein นักข่าวจริงหรือปลอมเตียวได้รู้กัน!

“ขอโทษนะครับ ขอสายคุณเมทินิหน่อยครับ” เมื่อมีคนรับสาย ชายหนุ่ม
ก็รีบแจ้งความประสงค์ทันที “ออกไปทำข่าวเหอครับ ไม่เป็นไรครับ ไว้เดี๋ย

ผมติดต่อกลับไปอีกที ขอขอบคุณมากครับ”

พสุทดวงสายเมื่อคนในสำนักข่าวไทยนิวส์บอกว่าหญิงสาวออกไปทำข่าวข้างนอก ทั้งยังไม่ได้ปฏิเสธข้อที่ถูกอ้างถึง แสดงว่าผู้หญิงคนนั้นทำงานอยู่ที่นั่นจริง เขาจึงเก็บนามบัตรไว้ในกระเป๋าางเกงด้วยความรู้สึกโล่งอก

เขาคงระแวงมากเกินไป...ชายหนุ่มส่ายหัวยิ้มๆ เดี่ยวนี้เขากลายเป็นคนคิดมากไปซะแล้ว

พสุท้วตรงเข้าไปในบ้านเพื่อกล่าวแสดงความเสียใจกับภรรยาของลุงสม และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมตามที่ตั้งใจไว้ โดยไม่รู้เลยสักนิดว่าร่างบางของใครบางคนที่ควรจะกลับไปแล้วนั้น กำลังยืนจ้องเขาอยู่ไกลๆ ด้วยแววตาดูดัน